

Radivoj Rehar: Jurij s pušo in zmaj.

Čez zeleno, cvetno rušo
šel junak je, Jurij s pušo;
z glavo dvignjeno visoko,
s stegnjeno junaško roko
sam pri sebi je govoril,
sam pri sebi sklep je storil:

»Bodi zmaj že kakšenkoli,
ki razsaja tod okoli
in pustoši naše trate,
polja in vrté bogate —
jaz pokažem mu, mrcini,
da smo v naši domovini
še junaki, ne slabiči:
jaz ubijem ga pri priči!«

To dejal je Jurij s pušo,
stopil čez zeleno rušo,
stopil dalje čez brežino
na sosedovo planino:
tam zagledal med lesovi
zreja strahšnega z rogovi,
mu grdo v oči pogledal,
to mu rekel, to povedal:

»Sem iskal te dolgo časa
z bridkim mečem okrog pasa
in z leseno pušo svojo,
da končam prevzetnost tvojo.
Brž se zdaj na smrt pripravi —
mene srd strahoten davi —
zate zmaj ni več rešitve
izpod moje ostre britve!«

Zmaj je gledal, nič ni rekel,
ni se ustrašil, ni utekel,
glavo svojo le rogato
nizko sklonil je nad trato.
Jurij se je razkoračil,
srce svoje ojunačil,
meč iz nožnice povlekel
in ošabno zmaju rekel:

»Mislim, da si, pasja dlaka,
v meni že spoznal junaka,
ki je tebi kos edini
v vsej tej naši domovini,
in zato naj smrt bo tvoja
brez trpinčenja in boja.«

To je rekel, meč izdrl
in po zmaju se ozrl,
da bi mu odsekal glavo,
vrgel jo v zeleno travo...

Ali joj! Ko da bi trenil
zmaj se zganil je, počenil,
z glavo Jurju v trebuh skočil
in po bregu ga potočil,
da se ko kolo sproščeno
sukal v polje je zeleno
med grmovje in bodičje,
vse razpraskal si obličje
in domov se z vso krvavo
in pobito vrnil glavo...